

Vitazstvo Srdca

V PÁNOVI STE SA STALI SVETLOM.
ŽITE AKO DETI SVETLA

Rodina Panny Márie

2010 (VI)/č. 77

*„Urob mňa i všetkých, ktorí sú z kameňa a z dreva,
živými ľuďmi, v ktorých je prítomná tvoja láska.“*

Pápež Benedikt XVI., Vianoce 2009

Moje srdce je pripravené!

*Vo svätú noc darovala Panna Mária ľudstvu najvzácnejší dar – svojho Syna.
Na Vianoce sa i my snažíme o lásku, a preto sa navzájom obdarúvame.
S týmto zámerom sme Vám, milí priatelia a dobrodinci, pripravili špeciálnu vianočnú
nádielku: našich deväť nových apoštolských sestier otvára pred Vami svoje srdcia
a porozpráva Vám, ako ich Ježiš povolal do svojej blízkosti
a ako mu 11. septembra 2010 povedali svoje slobodné a šťastím naplnené áno.
Ich vyznania na nasledujúcich stranách sú skutočným darčekom pre nás všetkých.
Veď kto už dnes na verejnosti rozpráva o svojom ‚príbehu lásky‘?*

Cez Amsterdam do Rodiny Panny Márie

*Už ako dieťa si veľmi uctievala svoju patrónku sv. Liobu.
Svoju náklonnosť k nej prejavila až tak, že počas púte do Fuldy
celkom spontánne objala jej sochu.*

*A*ko druhé zo štyroch dievčat som vyrastala v Berlíne v praktizujúcej katolíckej rodine. Od malička sme boli zvyknuté chodiť aj cez týždeň na svätú omšu. K nášmu všednému dňu patrila aj každodenná modlitba ruženca a pravidelné hodiny poklony.

V okruhu našich príbuzných a známych bolo viacero kňazov a rehoľných sestier, s ktorými sme sa často stretávali. Dokonca moja starká i moja mama si ako mladé kládli otázku, či nemajú vstúpiť do kláštora. A tak bolo pre mňa úplne prirodzené myslieť na to, že by som sa mohla stať matkou rodiny, alebo sestričkou. Konkrétne som na to myslela prvýkrát počas mojej prípravy na prvé sväté prijímanie, keď sme mali nakresliť, čím by sme sa chceli stať. Nevedela som sa rozhodnúť medzi mamou v domácnosti, úradníčkou, zdravotnou sestrou na novorodeneckom oddelení a rehoľnou sestrou. Krátko po prvom svätom prijímaní, počas púte v Medžugorí, moja túžba stať sa rehoľnou sestrou ešte viac zosilnela. Keď sme ako deti počúvali príbehy o živote svätých, už vtedy som cítila, že Ježiš ma chce mať len pre seba.

Keď som mala 14 rokov, starká sa veľmi nadšená vrátila z Amsterdamu, kde vo Svätyni Matky všetkých národov spoznala sestry Rodiny Panny Márie, a ihneď si bola istá: „*Toto je niečo pre moju Liobu.*“ Takpovediac ako ‚ukázkový materiál‘ mi priniesla časopis Víťazstvo Srdca a fotku jednej zo sestier. Skutočne ma to veľmi nadchlo. Hneď som si sadla za stôl a napísala som list s prosbou o informácie o spoločenstve. Na moju veľkú radosť mi odpovedala sestra Benedicta, ktorá pochádzala tiež z Berlína.

*H*oci som bola ešte veľmi mladá, intuitívne som si bola istá: To je tvoje miesto! Tam patíš. Nielenže mi veľmi vyhovovala spiritualita Rodiny Panny Márie, ktorú som stále hlbšie spoznávala, ale zdalo sa, že Ježiš nezabudol ani na moje nevyslovené želanie – byť sestrou v bielych šatách! Pri príležitosti 1250. výročia smrti sv. Bonifáca (5. júna 2004) ma mama počas našej spoločnej púte k mojej patrónke sv. Liobe celkom darovala Ježišovi. No to mi prezradila až neskôr. A ja som sa práve v tento deň – ‚akoby náhodou‘ – dopyčula o duchovných cvičeniach, ktoré poriada Rodina Panny Márie. Hneď som sa na ne prihlásila v nádeji, že tam dostanem potvrdenie môjho rozhodnutia. A tak som ako 16-ročná cestovala do mesta Schwäbisch Gmünd s pevným predsavzatím, že sa s exercitátorom porozprávam o svojej budúcnosti. Ježiša som prosila, aby som sa nemusela na to pýtať priamo ja sama; bola som príliš hanblivá. A Ježiš moju modlitbu vypočul. Po svätej spovedi sa ma kňaz sám opýtal, čím by som sa neskôr chcela stať. Zo mňa vtedy vyletelo: ‚*Rada by som vstúpila do vášho spoločenstva.*‘ Keď ma povzbudil a radil mi naďalej sa modliť, aby som dokázala zostať verná svojmu želaniu, bola som po jeho slovách taká šťastná, že mi po prvýkrát v živote vyhrkli slzy radosti.

V októbri som mohla ísť na dva týždne do Materského domu na Slovensko, kde som sa ihneď cítila ako doma, takže lúčenie a odchod naspäť domov mi padli veľmi ťažko. Moja rodina v Berlíne môže potvrdiť, že od tejto návštevy som žila už akoby jednou nohou v Materskom dome. No čakali ma ešte tri roky štúdia na gymnáziu. Toto obdobie sa mi zdalo byť večnosťou. Hoci mi škola nerobila problémy, predsa len som štúdiu venovala veľa času, a tým trpel môj duchovný život. Preto som vždy, keď to len bolo možné, trávila prázdniny v spoločenstve, aby som sa mohla duchovne „nabiť“.

*D*ňa 14. septembra 2007 konečne prišiel ten vytúžený deň! Mohla som prísť do Materského domu, do mojej duchovnej rodiny. Tam som skutočne našla svoje miesto, ktoré by som nevymenila za nič na svete. Zo začiatku som si myslela, že sa ani nedočkám toho okamihu, keď budem môcť nosiť biele šaty a ísť čím skôr do misií. Avšak počas troch rokov duchovnej formácie som sa naučila, že dobrá misionárka sa vyznačuje hlavne tým, že žije v zjednotení s Ježišom a svoju prácu robí z lásky k nemu, nech už je to čokoľvek a nech už ide kamkoľvek.

Sr. Maria Rosa Karnowski (22 r.) Berlín/ Nemecko

Vtieni Wiltenskej baziliky

*K*eď som bola ešte malá, moja starká, ktorá už zomrela, často o mne hovorievala: ‚*Narodená na Jozefa, pokrstená na Kvetnú nedeľu a na Veľký piatok operovaná na srdce – z tej bude raz určite sestrička.*‘ Odkiaľ mala starká túto istotu, neviem. Ale mala pravdu!

Ako druhá z desiatich detí som vyrastala v Innsbrucku, krajskom meste Tirolska, hneď vedľa krásnej Wiltenskej baziliky, v ktorej môj otec pracuje ako kostolník. Už od detských rokov som takpovediac vdychovala ‚kostolný vzduch‘, pretože som otcovi vždy veľmi rada pomáhala pri práci v bazilike. Moja mama sa snažila denne pomodliť ruženec aj s celým krdlom živých detí. Aj svätá omša a svätá spoveď boli pre rodičov vždy veľmi dôležité. Zakaždým, keď Pán Ježiš očistil naše srdcia vo svätej spovedi, nám mama pripravila malú oslavu. V ten deň sme dostali zmrzlinu, sladkosť alebo nejakú maličkosť.

Moja rodina spoznala Rodinu Panny Márie, spoločenstvo, do ktorého teraz patrí ako apoštolská sestra, už pred mnohými rokmi v Innsbrucku. Často sme sa zúčastňovali na duchovných cvičeniach pre rodiny, a tak som vlastne vyrastala v duchu tohto spoločenstva. Neviem presne, kedy sa vo mne

po prvýkrát ozvala túžba stať sa sestrou; možno keď som mala deväť alebo desať rokov. V každom prípade mi už vtedy bolo jasné, že raz by som chcela žiť celkom pre Ježiša a stať sa misionárkou v Rodine Panny Márie. Ako moje budúce pôsobisko som si predstavovala džungľu alebo deti na uliciach Južnej Ameriky. V každom prípade to malo byť niečo dobrodružné.

Ako dvanásťročná som sa s touto svojou túžbou, stať sa sestrou, zverila môjmu terajšiemu duchovnému otcovi. A od tohto momentu som vedela, že po skončení školy sa vydám na cestu do Materského domu. Tento cieľ som mala na zreteli i ako tínedžerka, a práve preto som pred mnohým zostala uchránená. Z lásky k Ježišovi som sa niektorých vecí jednoducho vedome zriekla. No na druhej strane som na tejto ceste môjho povolania poznala i krízy. Vtedy som často z trucu uprednostňovala šport a zábavu pred modlitbou a počas rodinnej modlitby ruženca som radšej sedela pred telkou. No i počas týchto mojich „vražných období“ som dôsledne dodržiavala to, čomu ma už v detskom veku naučili moji rodičia: keď som išla okolo kríža alebo okolo kostola, vždy som sa pomodlila: *„Milý Ježiš, pozdravujem Ťa. Prosím Ťa, požehnaj ma.“*

Duchovné cvičenia, modlitbové dni v Amsterdame alebo neskôr aj mesačné stretnutia mladých v Rodine Panny Márie v Innsbrucku mi opätovne dodávali elán pre môj duchovný život a zväčšovali moju lásku k Bohu. Som si istá, že za moje povolanie vďačím i modlitbám viacerých trpiacich. Cítim vďačnosť za to, že som v srdci dokázala zostať verná mojej detskej túžbe: Celkom patriť Ježišovi. Traja z tých, na ktorých myslím s veľkou vďačnosťou, sú moja krstná mama, môj dobrý dedko a moja teta. Keď som totiž po ukončení trojročného štúdia ako 17-ročná mohla prísť do Materského domu, všetci traja ochoreli na rakovinu.

Po troch cenných rokoch duchovnej formácie, počas ktorých som sa toho veľa naučila, predovšetkým, že našou prvou a najväčšou misiou je modlitba, veľmi som sa tešila na chvíľu, keď zložím sľub mojej osobnej odovzdanosti Ježišovi cez zasvätenie Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Veď mama ma už vo svojom lone celkom zasvätila Panne Márii a potom pri krste vo Wiltenskej bazilike Našej milej Panej pod štyrmi stĺpmi ma jej zverila.

Sr. Maria Hemma Kogler (20 r.) z tirolskej dediny Inzing/ Rakúsko

Mojím povolaním je darovať všetko

*S*ú to slová jednej piesne, ktoré nadobudli pre môj život špeciálny význam. Bolo to pred mnohými rokmi jedného sobotňajšieho dopoludnia. Mala som asi deväť alebo desať rokov, keď som náhodou v televízii videla mladé dievča na vozičku, ako oduševnene spieva túto pieseň: *„Mojím povolaním je láska, mojím povolaním je láska, mojím povolaním je darovať všetko, darovať seba!“* Potajomky som si zotrela slzy, lebo táto scéna sa hlboko dotkla môjho malého srdca. To mladé dievča s krásnym hlasom a peknou tvárou sa chcelo darovať, hoci samo bolo úplne odkázané na pomoc druhých! Neskôr som si z času na čas spomenula na slová tejto piesne, ktorá ma tak dojala: *„Mojím povolaním je láska, mojím povolaním je láska, mojím povolaním je darovať všetko, darovať seba!“*

Na ceste môjho povolania mi veľmi pomohlo hlboko veriace rodinné prostredie. Pravidelne sme sa spoločne – šesť detí s rodičmi – doma modlievali. Mama nám často pred spaním čítavala zaujímavé príbehy o svätých alebo o misionároch. Dobré sa pamätám, že sme sa v detstve každý deň modlievali jeden Zdravaš' za istého misionára – verbistu, ktorý nás o to prosil na svojich primíciách. Dôležitým podnetom pre moje neskoršie rozhodnutie bolo stretnutie s jedným misionárom lásky zo spoločenstva Matky Terezy. Po rokoch štúdií a pôsobenia v Mexiku prišiel ako novokňaz sláviť v našom meste svoje primície. Nikdy predtým som nestretla takého šťastného kňaza plného radosti. Z celého jeho bytia vyžarovala hlboká láska k Panne Márii. Nadšene nám rozprával o misii

uprostred chudobných Indiánov a o zjavení Panny Márie v Guadalupe. V mojom srdci sa rozhorela tichá túžba tiež raz odísť na misie. Keďže mi bolo ľúto ľudí tretieho sveta, nespravodlivo trpiacich veľkou núdzou, plánovala som najskôr vyštudovať právo, aby som potom cielene mohla pomáhať chudobným a nevinne trpiacim. So záujmom som čítala o skúsenostiach rôznych misionárov alebo počúvala správy z misijných území.

*N*a duchovných cvičeniach Rodiny Panny Márie v Trenčíne som po prvýkrát stretla bratov a sestry nášho spoločenstva. Ich tváre vyžarovali živé presvedčenie a radosť. Ich vzťah k Ježišovi bol taký bezprostredný ako vzťah k človeku, ktorý žije vedľa nich. Rovnako ma oslovila jednoduchosť, s akou sa tu hovorilo o duchovných veciach. Pre mňa bolo úplne nové to, že Boh má s každým človekom jedinečný plán, pričom nám ponecháva slobodu voľby. Dovtedy som si vždy myslela, že všetko záleží odo mňa. Vlastnú budúcnosť som si predstavovala po svojom – vydať sa za milujúceho muža, mať veľa detí a spolu s celou rodinou odísť na misie a pomáhať núdznym. Počas týchto duchovných cvičení som sa rozprávala s jedným kňazom, ktorý mi medzi iným povedal: „*Modli sa a maj svoje srdce dokorán otvorené pre Boží plán. Až potom ti ho dá skutočne spoznať. Sľubujem ti, že sa budem za teba modliť. Pozeraj však menej do zrkadla a oveľa viac na kríž!*“ Po tomto rozhovore sa mi nanovo rozšíril môj úzky obzor. Prestala som sa držať výhradne svojich predstáv a úprimne som túžila uskutočniť Boží plán. Zároveň som vnímala vo svojej duši novú skutočnosť: tichú Ježišovu prosbu, aby som patrila výhradne jemu. O tom som však nikomu nehovorila.

*P*o letných prázdninách prišiel maturitný ročník. Bol pre mňa najkrajším z mojich štyroch rokov štúdia na gymnáziu. Počas týždňa som bývala v internáte v centre Žiliny, a preto nebolo ťažké každý deň navštíviť Ježiša v niektorom z kostolov a ísť na svätú omšu. Malý ruženec vo vrecku mi nenápadne pripomínal, aby som dobre využívala čas. Modlitba mi prinášala tichý pokoj a moje srdce už Ježišovi povedalo toto najdôležitejšie áno. No ako sa všetko ďalej vyvinie, to som si nevedela predstaviť! „*Ježiš, ak to odo mňa žiadaš, zariad' veci ty sám, ja nemám silu!*“ Cítila som, aké ťažké by bolo pre mňa navonok všetko opustiť – moju rodinu, priateľov, štúdium a svet s jeho krásami. O tomto tajomstve môjho srdca však nikto v triede či doma netušil.

V takomto duševnom rozporení mi na Veľkú noc 2007 ukázal smer opäť ten istý kňaz z duchovných cvičení v Trenčíne. „*Neboj sa, pozorne počúvaj svoje srdce! Matka Tereza ti pomôže. Vďaka jej príhovoru v nebi sa istotne dobre rozhodneš!*“ Po tomto rozhovore som išla nakrátko do kaplnky, kde som vrúcne Ježiša prosila: „*Daj mi, prosím, silu konať to, čo si odo mňa žiadaš.*“ A vtedy mi v duši jasne zaznelo poznanie: „*Boh sám ti stačí!*“ Pocítila som hlboký pokoj a radosť z rozhodnutia žiť iba pre Boha.

Odkedy som sestrou, môžem nosiť meno po Matke Tereze a s veľkou vďačnosťou svedčím o pravdivosti Ježišovho prísľubu, že tomu, kto opustí všetko pre jeho meno, on sám daruje stonásobne viac. Ako sestra v misijnom spoločenstve spoznávam nových ľudí, nové kultúry a krajiny a môžem pomáhať tým, ktorí to potrebujú. A po tom som túžila. Môžem rozdávať lásku, ktorú sama dostávam ako dar od mojej novej duchovnej rodiny, prostredníctvom mojich sestier a bratov, cez ktorých ma Ježiš tak viditeľne miluje.

Sr. Terezka Holubová (23 r.), Čadca/ Slovensko

Takže predsa nie Afrika

Stať sa zverolekárkou – to bolo jedno z prvých želaní sr. Marietty.

*No už čoskoro si pomyslela: „Nemôžem predsa pomáhať zvieratám a ľuďom nie!“
A tak sa chcela stať lekárkou. Po praxi v nemocnici počas letných prázdnin si však uvedomila:
„Viac než telo je dôležitejšia duša. Budem teda psychoterapeutkou!“
No ani po tomto rozhodnutí nenašla pokoj vo svojom srdci: „A vtedy – krok za krokom – ma
Boh priviedol k úplnému naplneniu: k životu misionárky!“*

*K*ed sa moja rodina 12. decembra 1992 slávnostne zasvätila Srdcu Ježišovmu a Srdcu Panny Márie, mala som len tri roky a, pravdaže, som nemala ani potuchy o tom, aký dôležitý pre moje povolanie bude práve tento deň o 15 rokov neskôr.

Už ako dieťa som sa chcela stať sestričkou. Ako osemročná som si to napísala aj do pamätníčka ako odpoveď na otázku, čím by som chcela byť. Častejšie som sa na rehoľníčku aj hrávala. Namiesto závoja som si dala na hlavu uterák. No ako to často chodí, v rokoch puberty som stratila radosť z povolania a hlavou mi vírili rôzne idealistické myšlienky a sny, ktoré som chcela uskutočniť. Až teraz pri spätnom pohľade na toto obdobie jasne vidím, ako ma Panna Mária vtedy chránila pred nebezpečenstvami a vždy ma v správnom čase odviedla zo zlej spoločnosti. No i počas týchto rokov bolo v hĺbke môjho srdca Ježišovo volanie vždy prítomné. Ja som ho len nechcela počuť a reagovala som alergicky na všetko, čo len akýmkoľvek náznakom naň poukazovalo. Keď sa napríklad na svätej omši čítala prosba za nové duchovné povolania, moje srdce bilo rýchlejšie, ale ihneď som si nahovárala: *„Tým nemyslia teba. Ty dokážeš všetkým, že človek môže byť veriaci a pritom nemusí ísť hneď do kláštora.“*

Počas posledného školského roka, keď boli moje spolužiačky už rozhodnuté pre rôzne študijné smery a ja som ešte nevedela, ako to bude so mnou ďalej, opätovne mi prichádzala na myseľ modlitba: *„Ježiš, dôverujem ti!“* Či na ceste do školy, pri športe alebo pri učení, táto modlitba ma sprevádzala všade. Tak som bola pokojná a naplnená istotou: *„Boh má plán a v správnom okamihu mi ho ukáže.“* Na jar 2007 som v srdci cítila, že mám hneď po maturite darovať Bohu jeden rok. A to v Afrike a len v Afrike! Aspoň tak som si to vzala do hlavy, pretože tento kontinent som mala veľmi rada. No nech som volala do hociktorej organizácie či spoločenstva, všade mi povedali, že ma prijmú, ale len s podmienkou, že tam zostanem dlhšie. No keďže v mojom prípade to neprichádzalo do úvahy, všetky dvere sa predou mnou zatvárali a ja som zakusovala, ako si modlitba: *„Ježiš, dôverujem ti!“* vyžadovala odo mňa skutočnú dôveru.

S úmyslom, že na jeseň začnem so štúdiom teológie, som išla v auguste na festival mládeže do Medžugoria. A tam počas prednášky na tému Darovať jeden rok Bohu vo mne táto túžba znovu ožila. No tentokrát mi bez dlhého rozmýšľania už bolo jasné; akoby ma Panna Mária tlačila dopredu a hovorila mi: *„Pôjdeš na Slovensko, do Materského domu Rodiny Panny Márie!“*

Nuž, spoločenstvo som už štyri roky poznala z duchovných cvičení a vážila som si ho. Na Východ ma to však nikdy neťahalo a ani teraz by som nebola išla, keby som nebola tak silne cítila Božiu milosť. Už v septembri som bola teda pripravená odísť. Keď sa ma večer pred odchodom moja krstná opýtala: *„Ty sa ale nestaneš rehoľníčkou, pravda?“* – rozhodne a so smiechom som odpovedala: *„Ja? Kdežeby!“* Ani vo sne by mi nebolo napadlo, že z toho „roku pre Boha“ by sa mohol stať „život pre Boha“!

V Materskom dome som sa hneď cítila ako doma a vzájomná láska a radosť, ktorá vládla medzi sestrami, sa ma dotkla. *„Nežijú dvojaký život; každá je jednou a tou istou osobou v kaplnke i vo*

všednom dni, uvažovala som. Zo dňa na deň som si s vďačnosťou stále intenzívnejšie uvedomovala, že moja duša tu konečne našla tú spiritualitu a ten domov, čo som všade hľadala a po čom som túžila. Čím hlbšie som sa učila objavovať modlitbu ako rozhovor s Ježišom, o to viac sa mi kaplnka stávala miestom, kde sa pre mňa Ježišovo volanie stávalo stále zreteľnejším. On si, jednoducho povedané, získal moje srdce. A určite to nebola náhoda, že práve 12. decembra, na výročie nášho rodinného zasvätenia, som dostala od Boha vymodlené znamenie. Keď som si v kaplnke otvorila knižku, zrak mi padol na slová: „Ty si celkom moja, a ja som celkom tvoj.“ Keď som vzápätí nato v úplnom tichu dala Ježišovi svoje áno, naplnila ma neopísateľná radosť. Odvtedy, vďačná Panne Márii, že ma viedla, a vďačná za moje povolanie, idem tou cestou, ktorá je pre mňa najkrajšia. A bez prehánania sa považujem za jednu z najšťastnejších ľudí na svete!

Sr. Marietta Hammerle (21 r.) z dediny Mils bei Imst v Tirolsku/ Rakúsko

Márnotratná dcéra sa vracia domov

S mojimi štyrmi sestrami a dvoma bratmi som vyrastala vo veľmi peknej, šťastnej rodine. Každý deň sme všetci spolu chodili na svätú omšu a modlili sa ruženec. Ako som však rástla, stávala som sa samostatnou a svojvoľnou. Svojím životným štýlom som robila rodičom veľké starosti. Milovala som oslavy, tvrdú hudbu a nemala som vždy tých najlepších priateľov.

Všetci poznáte podobenstvo o márnokratnom synovi: Odišiel z domu a robil si, čo chcel. Stal sa chudobným, nemal čo jesť a nemal si čo obliecť, no ešte viac mu však chýbala láska a bezpečie. V mojom prípade to síce nebolo až také dramatické, ale mne – vtedy 18-ročnej gymnazistke – sa vodilo podobne. Keď raz v lete v roku 2004 znovu vyšli na svetlo všetky nepravdy, ktorými som kryla moje „nočné výlety“, zbalila som si jednoducho veci a napísala som odkaz: „*Chcem žiť svoj život!*“ A odišla som z domu. Po štyroch týždňoch „slobody“ mi však nechýbali len peniaze, ale predovšetkým teplo rodinného hniezda mojej veľkej rodiny. Aké to bolo vtedy pekné, keď som sa vrátila! S úľavou a s radosťou som mohla zažiť, že moji rodičia boli jednoducho šťastní, že ma znovu mali doma. Nikto mi nerobil výčitky a tak náš rodinný život pokračoval ako predtým. Ale vlastne predsa len nie! Pretože svetské zábavy, ktorými bolo moje srdce naplnené, vytlačali z môjho života lásku k Bohu.

*R*ozhodujúcim pre môj návrat k Bohu bol večer 2. apríla 2005, keď zomrel pápež Ján Pavol II. Kým som tieto udalosti sledovala v televízii, bola som tak veľmi dojatá, že som bezpodmienečne chcela ísť na jeho pohreb. Na Námestí sv. Petra, keď som tam uprostred tisícov ľudí čakala, aby som mohla vidieť pápežovo telo v rakve, som tak veľmi a silne pocítila Božiu lásku, že som dokázala už len plakať. Bolo to pre mňa úplne nepoznané a neočakávané pôsobenie Božej milosti.

Keď som sa vrátila domov, bola som ako vymenená. A želala som si mať zázračnú medailu, ktorú som doteraz vždy odmietala. Začala som chodiť takmer každý deň na poklonu a aj pri našom rodinnom ruženci som sa teraz modlila už úplne ináč. Hoci moja láska k Ježišovi viditeľne rástla, ešte som predsa len nemala dosť sily na to, aby som sa úplne zriekla svojich vychádzok a aj všetkého, čo s tým súviselo. A tak Boh o pol roka opäť hlboko zasiahol do môjho života. Naš milovaný otec zomrel vo veku 54 rokov na rakovinu. Na jeho pohrebe som po prvýkrát stretla P. Paula M. Pozval mamu a nás, všetkých sedem detí, na Veľkú noc 2006 do Ríma. Odtiaľ sme si urobili púť k pátrovi Piovi, ktorého som prosila o dobrého manžela. A bola som vypočutá skôr, než som si myslela: Už počas spiatocnej cesty som po prvýkrát pocítila túžbu žiť len pre Ježiša.

Dnes chápem, že životná obeta môjho otca bola vtedy veľmi rozhodujúca pre moje definitívne áno, pretože po návrate domov som rýchlo na všetko zabudla. Veď ako som len mala žiť a nechodiť pri tom „von“?! Od svetských radostí, ktoré mi prinášali šťastie len v danom okamihu, ma Ježiš pomaly a citlivo viedol bližšie k sebe. Po každej hlučnej oslave, no predovšetkým ráno nasledujúceho dňa som cítila vnútornú prázdnotu, a tá sa ohlasovala už na tanečnom parkete. Keď som však hľadala Ježišovu blízkosť v modlitbe a pri poklone, tak som vnútorné šťastie neprežívala síce v takej prekypujúcej podobe ako pri svetských zábavách, no toto šťastie bolo hlbšie a trvácnejšie. A túto tichú radosť, o ktorej nevedel nikto z mojich priateľov, som už nechcela vymeniť za nič na svete.

*P*o maturite v lete 2006 som sa na duchovných cvičeniach pre mladých rozhodla nasledovať Ježišovo volanie. A tak namiesto štúdia v Mníchove som už na jeseň bola v Materskom dome Rodiny Panny Márie na Slovensku, kde som strávila štyri vzácne roky duchovnej formácie, za ktoré som veľmi vďačná.

A končím tak, ako som začala: Márnotratný syn sa vrátil domov. Otec ho už zďaleka videl prichádzať, dal priniesť najlepšie šaty a dal mu prsteň na ruku. I ja som šťastná, že som 11. septembra 2010 mohla prijať z rúk Joachima kardinála Meisnera biele šaty misionárky, môj misijný kríž a prsteň môjho povolania – na znamenie milosrdnej a snúbeneckej lásky Pána Ježiša ku mne!

Sr. Maria Teresa Amann (24 r.) z Buchenbergu/ Nemecko

Panna Mária je mojou garanciou

*D*obre si pamätám, že túžbu stať sa misionárkou som cítila ešte ako malá pri prezeraní misijného časopisu Hlasy z domova a misií. To pre mňa znamenalo ísť do Afriky a starať sa o černošské deti. Ale stať sa sestričkou a v kláštore sa „iba“ modliť, to sa mi zdalo nudné. Počas základnej školy sa na tom nič nezmenilo. Potvrdzujú to aj zápisky z tohto obdobia, keď som si na duchovných cvičeniach zapísala do zošita: „*Plniť Božiu vôľu? Áno, to chcem. Keby to ale znamenalo ísť do kláštora, asi by som nesúhlasila.*“

Ako trinásťročná som čítala v našich farských novinách prvýkrát o biskupskom Gymnáziu sv. Cyrila a Metoda v Nitre a rozhodla som sa, že chcem ísť práve tam. To som ale ešte nevedela, že v tejto škole vyučujú aj sestry a že sestry pracujú ako vychovávateľky aj v školskom internáte. Na začiatku školského roka teda prišlo k môjmu prvému kontaktu s rehoľnými sestrami vôbec. Od začiatku boli veľmi priateľské, plné elánu a optimizmu a hneď mi boli veľmi blízke, akoby ma s nimi niečo spájalo. Už v prvom ročníku som začala vážne uvažovať o svojej budúcnosti a o povolaní. Precítila som osobné Božie volanie tak silno, že som vo svojom vnútri nemohla odpovedať inak ako tichým, no rozhodným áno. Odvtedy som sa snažila chodiť každý deň na svätú omšu a rada som „navštevovala“ Ježiša v internátnej kaplnke. Bývali sme vlastne pod jednou strechou a delilo nás len pár schodov. Spoločné večerné modlitby a modlitba ruženca každú stredu v škole, to všetko mi veľmi pomáhalo, hoci – musím priznať – niekedy to bol boj, aby som tam išla. Zvlášť dôležité bolo pre mňa priateľstvo so sestrami z Rodiny Panny Márie. Vďaka nim som objavila jednoduché a prosté stretávanie sa s Ježišom a celkom osobnú lásku k nemu. A práve táto láska k Ježišovi ma menila stále viac. Postupne som prestala chodiť na diskotéky, ani make-up som viac nepotrebovala a aj s mojou rodinou som si stále lepšie rozumela.

Darom pre mňa boli aj moji priatelia, spolužiaci a tiež starší študenti, ktorí žili svoju vieru presvedčivo a aj bez slov ma mnohému naučili. Spolu s nimi som zažila veľa pekných a zábavných chvíľ. Keďže som sa cítila Bohom milovaná, vedome som nehľadala žiadne iné priateľstvá.

Neznamená to však, že bolo pre mňa vždy ľahké, zostať verná Ježišovmu volaniu. Veď aj ja ako každé iné dievča som mala prania a túžby vydať sa a mať šťastnú rodinu s deťmi. No rozhodujúce bolo pre mňa to, čo mi diktovalo moje srdce. A ono trpelo vždy pri predstave, že by som nemala patriť celkom Ježišovi.

Aj Panna Mária mi bola a stále je pomocou na mojej ceste. Hlbší vzťah k nej som si vytvorila na Vianoce roku 2004. Ako je to na gymnáziu zvykom, študenti pod vedením sestier nacvičujú každé 2-3 roky vianočnú hru. A ja som práve pred Vianocami 2004 mala hrať Panu Máriu. Odvtedy sa stalo pre mňa milým zvykom Panu Máriu často navštevovať vo františkánskom kostole, kde sa nachádza jej veľmi pekná socha. Tu som jej vždy zverila všetky svoje problémy a ťažkosti. A ak som pri vstupe do tohto kostola bola smutná, odtiaľ som vždy vychádzala posilnená a šťastná. Po maturite, počas mojej trojročnej formácie v Materskom dome v Starej Haliči zostala Panna Mária mojou pomocou a útechou. V nej som našla svoju najlepšiu priateľku a dôverníčku, ale predovšetkým milujúcu Matku. A teraz po mojej „svadbe“ v septembri 2010 je Panna Mária mojou zárukou, že zostanem Pánovi verná. A v internáte cirkevného gymnázia v Nitre, kde som prežila dôležité obdobie, ktoré rozhodlo o mojom povolání, sa chcem stať dobrou misionárkou. Práve tam sa môžem teraz ako vychovávateľka vrátiť.

Sr. Monika Vašeková (22 r.) Mojzesovo/ Slovensko

„O nasledovaní“

*Malá Bernadetka nikdy nechápala, prečo sa ľudia otáčali za jej sestrou v bielych šatách misionárky. (Sr. Anna je už dlho v našom spoločenstve.)
Pre ňu bolo úplne normálne, že misionárka je jej vlastnou sestrou.*

Na našom hospodárstve neďaleko mesta Aichach v Bavorsku ma ako najmladšiu moji dvaja bratia a sestra vždy trochu rozmaznávali. Moja sestra sa stala misionárkou, keď som mala štyri roky. A tak spolu s mojou sestrou – sr. Annou som bola od malička zvyknutá navštevovať rôzne misijné stanice, kde som sa cítila ako doma, a pritom som vôbec netušila, že i ja by som raz mohla ísť touto cestou.

Keďže som – i napriek mnohým záľubám – v roku 2005 urobila bez problémov odbornú maturitnú skúšku, myslela som si, že také ľahké bude aj štúdium multimédií, informatiky a dizajnu v Augsburgu. No 70 – 80 hodín štúdia týždenne mi zrazu nedalo ani dýchať. „Veď ty už vôbec nemáš na nás čas,“ sťažovali sa moji priatelia. Až keď som pociťovala zo všetkých strán taký silný tlak, že som už nemohla ani spať, urobila som to, čo mi moja sestra vždy radila. Teraz sa musíš jednoducho modliť, povedala som si. Vzala som do rúk ruženec a modlila som sa ho, až kým som nezaspala. Už po dvoch desiatkoch som pocítila vnútorný pokoj. To ma tak veľmi oslovilo, že odvtedy som sa sama modlievala ruženec každý večer. Stále viac som si pritom uvedomovala, že moje vnútorné hodnoty by sa týmto štúdiom v atmosfére bezohľadného karierizmu nielenže nerozvíjali, ale by stagnovali.

V tomto čase, mala som 20 rokov, ma moja sestra zobrala počas veľkonočných prázdnin v roku 2006 do Ríma, čo bolo pre mňa veľmi rozhodujúce. Tam som totiž v jednej kázni počula túto myšlienku: „Veľká noc, to nie je len milé stretnutie pri dobrom jedle, ale vnútorne sa v nás musí niečo zmeniť.“ Cítila som, akoby boli tieto slová adresované len a len mne. Len čo som prišla domov, bola som rozhodnutá poobzerať sa po inom odbore štúdia. Zároveň sa v tomto veľkonočnom období

celkom nanovo otvorilo moje srdce pre vieru.

Toto všetko bolo akoby prípravou na to, čo mi chcel Boh povedať na duchovných cvičeniach v septembri v nemeckom meste Schwäbisch Gmünd. Poslednú noc pred odchodom ma ako z jasného neba napadla myšlienka: Mám povolanie. Aký šok! Nikdy v živote ma ani len nenapadlo myslieť na to, že by som sa mohla stať sestrou! No zároveň ma v tom istom okamihu prenikla nepoznaná blaženosť a radosť z toho, že Boh ma chcel mať celkom pre seba. No ale čo s mojou túžbou mať rodinu a čo so všetkými ostatnými plánmi? Boh mi dal čas.

Na jeseň 2006 som začala v Dornbirne v Rakúsku so štúdiom mediálnej tvorby. To sa mi veľmi páčilo. Bol to rok modlitby, dozrievania a pokojného zvažovania, čo by som naozaj chcela.

Jedného dňa po modlitbe som pocítila, že si mám otvoriť Sväté písmo. Veľmi som si totiž priala, aby mi Boh dal jasné znamenie. A Ježiš tak urobil. V Matúšovom evanjeliu mi do očí padli slová o nasledovaní: „*Tu podišiel k nemu istý zákonník a povedal: Učiteľ, budem ťa nasledovať, kamkoľvek pôjdeš ...*“ So smútkom som si vtedy pomyslela, že medzi riadkami som vyčítala Ježišove pochybnosti: „*Zvládneš vôbec to nasledovanie?*“ A tak som sa ho počas modlitby v priebehu nasledujúcich dní opätovne pýtala: „*Ale, Ježiš, čo potom chceš odo mňa?*“

Keď som pritom znovu otvorila Sväté písmo, prst mi zakaždým ležal na tých istých slovách Matúšovho evanjelia, až som si myslela, že v Biblii musí byť na tomto mieste nejaký záhyb. Chcela som to skúsiť ešte posledný raz. A teraz bolo napísané to isté u Lukáša: O nasledovaní. Bola to teda predsa len tá moja stať z evanjelia, ktorá ma akoby „prenasledovala“ a ktorou ma chcel Ježiš povolať. Neuveriteľné potvrdenie toho všetkého som dostala pri najbližšej nedeľnej svätej omši, keď sa ako evanjelium čítala opäť tá moja stať o nasledovaní.

Túto Pánovu jednoznačnosť som asi potrebovala pre moje definitívne áno. Pretože všetko opustiť – rodinu, štúdium, priateľov, vlasť – to nešlo bez boja. Späťne dnes môžem ako jedna z najmladších sestier Rodiny Panny Márie povedať: „*Blažení tí, ktorí sa cítia byť ‚prenasledovaní‘ Božou láskou, lebo oni dosiahnu svoj cieľ.*“

Pre mňa sa to stalo skutočnosťou v roku 2008, keď som s veľkou radosťou mohla prísť do Materského domu.

Sr. Maria Bernadette Kaltenstadler (24 r.) z bavorského Schnellmannskreuthu/ Nemecko

Miluješ ma viac ako tito?

To najdôležitejšie v mojom živote bola moja rodina, vlastne ona bola mojím životom a ja som od svojich piatich rokov mala len jeden sen: „*Keď raz budem veľká, budem bývať blízko rodičov, vydám sa a budem mať veľa detí.*“ Inú cestu som si v žiadnom prípade nedokázala predstaviť. Keď sa ma mama opýtala: „*A čo, keď má Boh s tebou iné plány?*“ – moja odpoveď bola rozhodná a stále tá istá: „*On nemá iné plány, lebo ja raz budem mamou!*“

Jedného rána na jeseň v roku 2004, práve sa začal Rok Eucharistie, sa nás mama spýtala: „*Čo by ste povedali na to, keby sme v Eucharistickom roku chodili každý deň na svätú omšu?*“ Och, čo je to za nápad! Nemala som síce nič proti chodeniu na omšu ... ale každý deň?! To som si nevedela predstaviť. Zo začiatku som to brala len s nevôľou, aby bola mama spokojná. No už po pol roku som vlastne začala mať toto každodenné chodenie na omšu veľmi rada a začala som viac rozmýšľať o Ježišovi. Modlitba ruženca ma tešila a Pannu Máriu som každý deň prosila, aby som dostala dobrého katolíckeho manžela. Vtedy som mala 15 rokov. Chodenie do kostola a na poklonu som praktizovala i ďalší rok, i po skončení Roka Eucharistie. Vtedy došlo v mojom živote k rozhodujúcej

zmene. Počas Vianoc som po prvýkrát pocítila, že Ježiš ma prosí, aby som mu darovala svoj život ako rehoľná sestra. Taká myšlienka, prirodzene, by ma len tak nikdy nebola napadla, no na moje prekvapenie som bez dlhého rozmýšľania povedala Ježišovi *áno*. Až neskôr som si uvedomila, že toto *áno* znamená vzdať sa mojich plánov vydať sa a založiť si veľkú rodinu. Okrem toho by som musela opustiť aj našu veľkú rodinu, ktorú som mala veľmi rada. So zmiešanými pocitmi som preto najprv v sebe toto *áno* chránila ako tajomstvo. Zmietaná sem a tam medzi Ježišom a mojimi želaniami som sa časom musela pozrieť do očí skutočnosti: Bolo jedno, ako veľmi a ako ďaleko som chcela utiecť pred Ježišovým volaním, každý deň som ho nanovo cítila; jemne, no naliehavo. Až počas posledného školského roka som pomaly dokázala vložiť všetky svoje túžby do Ježišových rúk a povedať rodičom, že pomýšľam na život zasvätený Bohu. Mama sa bez slov usmievala a otec sa prekvapene opýtal: „Ty?“

Keď už boli obaja zasvätení do môjho tajomstva, začala som sa modliť, aby som spoznala, na akom mieste ma Ježiš chce mať. Prišli mi na um dve či tri spoločenstvá, vrátane Rodiny Panny Márie. Veď už ako päťročná som spoznala Karin, ktorá je dnes v našom spoločenstve ako sr. Angela. Počas pobytu v USA, ešte keď bola študentkou, bývala v našej rodine. Okrem toho z našej farnosti v Denveri pochádzajú aj niektorí mladí kňazi spoločenstva. Tak som nakoniec letela do Európy, aby som navštívila Materský dom v Starej Haliči na Slovensku. Mimoriadne sa mi tam páčilo, no zostať tam natrvalo, na to som nebola ešte dostatočne zrelá. V modlitbe a aj vďaka duchovnému vedeniu som sa preto rozhodla vrátiť do Ameriky, aby som mohla spoznať aj iné spoločenstvá a rehole.

*N*asledujúci polrok, ktorý som strávila doma, bol ťažký, ale dôležitý. Cítila som sa stratená a nepochopená. Žiadne spoločenstvo neodpovedalo na moje otázky a zdalo sa mi, že modliť sa nemá zmysel. Niekedy som mala pocit, že by bolo ľahšie tlačiť do kopca kamión či nákladné auto než sa vzchopiť a ísť na hodinovú poklonu. Našťastie ma mama vždy mierne povzbudzovala: „*Megan, nie je už čas ísť na poklonu?*“ Inak by som to asi bola vzdala. I v tom čase, keď som Panne Márii znechutene povedala: „Už sa mi nechce hľadať a bojovať; chcem sa jednoducho len vydať,“ som si musela úprimne priznať: „*Ale, Megan, veď ty si sa už darovala Ježišovi. Vieš, že on je ten najlepší!*“ Po štyroch mesiacoch som konečne mohla ísť navštíviť dve komunity. Tam som síce to „svoje“ miesto nenašla, ale až neuveriteľne jasne som spoznala: Ježiš ma chcel zavolať späť do Rodiny Panny Márie. V prvom momente som myslela len na to, že nedokážem ešte raz opustiť rodinu, moju krajinu, moju kultúru; jednoducho všetko! No potom som sa vzchopila, pomodlila som sa a otvorila Sväté písmo. Ježiš mi položil tú istú otázku ako Petrovi: „*Miluješ ma viac ako títo?*“ V tom okamihu som s nezvratnou istotou poznala odpoveď. Bola to taká istá odpoveď, akú som dala o tri roky neskôr pri skladaní môjho slávnostného sľubu: „*Prichádzam, prichádzam z lásky!*“ Šťastná, že ako mladá sestra môžem byť súčasťou Rodiny Panny Márie, a vďačná za Božie milosrdenstvo dokážem len znovu povedať: „*Všetko, čo som mu dala, mi On vrátil ešte oveľa krajšie!*“

Sr. Mary Elizabeth Pippin (21 r.) Denver v Colorade/ USA

Nespokojné bolo moje srdce

*M*oju terajšiu duchovnú rodinu som spoznala v roku 2000, keď som vo Švajčiarsku študovala učiteľstvo a vzala som si do hlavy, že nastávajúce letné prázdniny strávim v New Yorku, v Bronxe, v Brooklyne alebo v Harleme. Mala som práve osemnásť a u sestier Matky Terezy som ako sociálna dobrovoľníčka chcela v černošských getách pomáhať najchudobnejším z chudobných. K tomu však nedošlo, pretože sa mi ponúkla iná možnosť. A ja som ju prijala: Leto na Slovensku v Materskom

dome sestier Rodiny Panny Márie. Tieto štyri týždne boli pre mňa a pre môj duchovný život rozhodujúce. Vtedy som však vôbec nepomyslela na možnosť duchovného povolania. Medzi touto prvou návštevou v Materskom dome a mojím vstupom do postulátu uplynulo sedem rokov boja a hľadania, pričom moja rodina ma svojou príkladnou kresťanskou láskou vždy podporovala, niesla a všetko so mnou vydržala. Spätne však spoznávam hlavne to, ako veľmi ma počas štúdia, počas pobytu v zahraničí a počas mojej práce učiteľky na špeciálnej škole sprevádzala Ježišova tichá, nevnučujúca sa prítomnosť.

*P*očas šiestich rokov štúdia pedagogiky základnej školy (1998-2004) som musela absolvovať tri praxe. Ako rada by som sa bola vtedy angažovala v nejakom katolíckom sociálnom projekte v Južnej Amerike alebo v Afrike! No nemalo sa tak stať. Namiesto toho som sa dostala do Belgicka a v Liège som tri mesiace pomáhala v chlapčenskom internáte, ktorý viedli saleziáni. Počas sociálnej praxe som pracovala v univerzitnej nemocnici v Lausanne (CH) ako pomocná zdravotná sestra, a tak som lepšie pochopila, čo so sebou prináša všedný deň v opatrovateľskej službe. Nasledovala prax v detskom krízovom centre v St. Gallen, kde som na dojímavých príkladoch priamo prežívala, aké nezmyselné je chcieť riešiť všetko len ľudsky, bez Boha. Keď sa moji spolužiaci v roku 2004 po záverečných skúškach uchádzali o učiteľské miesta, ja som ako „novopečená“ učiteľka išla najprv na šesť mesiacov do Argentíny.

Spoznala som tamojšie školské pomery, ako i situáciu v okolitých chudobných štvrtiach. Videla som pomery vo väzení a Ježiša som stretávala aj v deťoch z ulice i v bezdomovcoch.

Práve v tomto období som sa intenzívne zamýšľala nad otázkou, aký zmysel má môj život. Musím priznať, že svet s celou svojou fascináciou, so všetkými možnosťami a ponukami ma priťahoval. Rada som cestovala, pretože som veľmi rada spoznávala nepoznané. Počas štúdia som sa venovala aj športu; tu som sa vedela dobre odreagovať. Popri behu, plávaní, bicyklovaní a volejbale som väčšinu svojho voľného času venovala jazdeniu a drezúre koní. Chodiť na diskotéky ma nikdy nelákalo, no tanec sa stal mojou vášňou. Učarovali mi hlavne juhoamerické tanečné štýly. Stále viac som však cítila, ako sa po večeroch ohnivého tanca rozširovala vo mne vnútorná prázdnota, túžba po niečom väčšom. Hoci som mala všetko – priateľa, prácu, okruh priateľov, rôznorodé aktivity vo voľnom čase, moje srdce bolo nespokojné.

*P*o návrate z Argentíny som popri zamestnaní začala študovať špeciálnu pedagogiku. Počas tohto obdobia som v modlitbe stále zreteľnejšie cítila, že by som jeden rok mala celkom darovať Bohu. Po dvoch rokoch učiteľskej činnosti som na konci školského roka dala výpoveď, hoci som nevedela, čo bude so mnou ďalej. V tomto neistom „prechodnom období“ som častejšie strácala odvahu, istotu a dôveru, no nikdy nie smäd po Bohu. A tak som 23. septembra 2007, v deň výročia smrti pátra Pia, mohla ísť druhýkrát do Materského domu v Starej Haliči. Pôvodne som ako návšteva chcela zostať len pol roka, aby som lepšie spoznala Ježiša a naučila sa ho viac milovať. Ale človek mieni, Pán Boh mení – a ja som v Ježišovi našla lásku môjho života.

Teraz spätne môžem len vďačne žasnúť nad vernosťou Pána Ježiša a nad jeho milosrdenstvom, veď ja som na jeho lásku tak dlho vôbec neodpovedala! O to viac mu chcem teraz patriť s nerozdeleným srdcom a svojím životom a úplnou odovzdanosťou mu robiť radosť.

Sr. Maria Bernarda Frei (28 r.) z Mörschwil/ Švajčiarsko

KÁZEŇ J. E. JOACHIMA KARDINÁLA MEISNERA
11. SEPTEMBRA 2010 V KLÁŠTORE BOŽIEHO MILOSRDENSTVA
V NOVÝCH HRADOCH V ČECHÁCH, PRI PRÍLEŽITOSTI
SKLADANIA SLÁVNOSTNÉHO SLUBU

Milé mladé sestry, milé sestry a bratia!

V týchto chvíľach pozeráme na Pannu Máriu, Matku Pána. Život Panny Márie je základným modelom pre život podľa evanjeliových rád uprostred Cirkvi pre spásu sveta. Včera, dnes i zajtra. Život Panny Márie formujú tri slová, ktoré sú normou aj pre naše vlastné bytie pri nasledovaní Krista. Sú to slová *Fiat*, *Magnifikat* a *Beata, quae credidisti*, t. j.: *Nech sa mi stane*, *Velebí moja duša Pána* a *Blahoslavená si, Panna Mária, lebo si uverila*. – Súhlas, chválospev a oslávenie sú tri základné výrazy, ktoré formujú život Panny Márie. Tieto slová poznačia i váš život, milé sestry.

1. FIAT

Súhlasu Panny Márie predchádza Božia výzva: Staneš sa Matkou Pána. „*Ako sa to stane, veď ja muža nepoznám?*“ (Lk 1,34) – je bezradná odpoveď Panny Márie. Vtedy, ako i dnes, stojíme tak ako Panna Mária pred Božími výzvami a jeho požiadavkami. Zdá sa, že Boh sa svojim v dnešnej dobe zjavuje zvlášť prostredníctvom svojich požiadaviek, no v našom poslaní nám udeľuje svoju božskú odvalu. My všetci máme nespočetne veľa otázok: Ako to bude s odovzdávaním viery? Ako to bude s udržiavaním našich kláštorov? Ako to bude s nerozlučiteľnosťou manželstva v dnešnej dobe? Ako to bude ďalej s kňazským životom v celibáte? Ako to bude s jednotou v Európe, keď sú kresťanské rodiny veľmi malé a majú málo detí; a popritom uprostred nás žijú veľké skupiny moslimov? Ako to bude s budúcnosťou našich národov, keď nenarodené deti už nie sú chránené ani v materinskom lone? Každý z nás by tieto ‚litánie‘ otázok mohol ľubovoľne rozširovať. A každý z nás tu má svoje špeciálne otázky: Ako to bude, ako sa to stane? Nech sa stane tak ako vtedy v Máriinom prípade.

Z vlastnej skúsenosti viem, že Boh sa nám dnes dáva poznať podľa svojich požiadaviek a podľa svojich výzev. Nie je to skutočne dôkaz božskej dôvery, že od nás očakáva tak veľa? Že od nás očakáva vieru, ktorá hory prenáša? Nie je to prejav jeho mimoriadnej dôvery, že povolaním k rehoľnému životu do nás investoval svoju odvalu a svoju radosť? Pretože aj pre nás platí odpoveď, ktorú dostala Panna Mária: „*Lebo Bohu nič nie je nemožné*“ (Lk 1,37). Počúvajme pozorne! Tu sa nepíše ‚*To alebo ono je nemožné*‘, ale ‚*Bohu nič nie je nemožné*‘. Veríš tomu? Tieto slová, ktoré nám anjel povedal v nazaretskom domčeku, sú najkratším zhrnutím *Vyznania viery*: Bohu nič nie je nemožné. Nie je pre našu Cirkev práve posledných sto rokov a aj súčasnosť dôkazom správnosti výpovede ‚*Nič nie je nemožné*‘? Mária na to hovorí: *Fiat*. Dáva svoje *Áno* a *Amen*. To je ten najvýstižnejší vzorec viery, ktorý najradikálnejšie zmenil náš svet: *Fiat*. Malá vec – sú to len štyri písmená – a také veľké účinky! Mária svojím *Fiat* zmenila svet.

V nemeckom pútnickom mieste Kevelaer priťahuje malý zožltnutý obrázok z modlitebnej knižky ročne vyše milión pútnikov: malá príčina, veľký účinok. Veríte mi, že vo vašich malých možnostiach sa ukrývajú Božie neobmedzené možnosti, lebo jemu nič nie je nemožné? Opätovne sa

pýtam: Veríš tomu? „*Verím. Pomôž mojej nevere!*“ (Mk 9,24), to by bola čestná odpoveď. Pretože my potrebujeme vieru, ktorá nás ponese nielen s našimi bremenami, ale oveľa viac potrebujeme nadbytok viery, ktorým budeme my niesť i našich neveriacich súčasníkov, ako to robila Mária. Preto, milé sestry, to prvé pre vás je dnes *Fiat – Staň sa*.

2. MAGNIFIKAT

Mária stojí pred nami a spieva. Je to zvláštne. Máriu nikdy nenájdeme tam, kde jej Syn oslavuje víťazstvá. Pri premenení na vrchu Tábor Mária chýba. Pri zázračnom rozmnožení chleba, keď ho dokonca chceli urobiť kráľom, chýba Mária. Pri slávnostnom vstupe do Jeruzalema na Kvetnú nedeľu chýba Mária. Pri zmŕtvychvstaní na Veľkú noc medzi učeníkmi chýba Mária. Chýba vždy tam, kde by sa mohla zaskvieť aj ona vo svetle svojho Syna. Ale Máriu možno vždy nájsť tam, kde náš Pán stojí v tieni: v chudobe betlehemskej maštalky; pri strastiplnom úteku do Egypta; keď ho ponížovali príbuzní, ktorí ho považovali za posadnutého; v opustenosti kríža na Golgote. Bol to Peter, nie Panna Mária, kto chcel Pána odradiť od utrpenia, a tak si vyslúžil najostrejšie napomenutie z úst Pána Ježiša: „*Chod' mi z cesty, satan! Na pohoršenie si mi, lebo nemáš zmysel pre Božie veci, len pre ľudské!*“ (Mt 16,23). Tam, kde nemožno čakať uznanie, tam stojí Mária pri svojom Synovi: pri jasličkách, na krížovej ceste, pod krížom.

Istý hymnus má nasledovné slová: „*Podťe, spievajúc prežime temnotu ... , aby sme v nej objavili slnko, ktoré nás objíma!*“ Dovoľte mi otázku: Aké je, milé sestry, vaše stanovisko? Kde je vaše miesto? Cirkvi dnes permanentne usádzajú na lavicu obžalovaných. Sedíme tiež vedľa nej, alebo sa od nej dištancujeme? Na lavici obžalovaných tohto sveta sedí permanentne aj pápež. Sedíme vedľa neho, či utekáme preč?

Učenie Cirkvi, a to práve o svätosti Panny Márie a o nedotknuteľnosti človeka je neustále vydávané napospas potupám a urážkam. Bránime Božiu pravdu, alebo sa so strachom skrývame v myších dierach zbabelosti a strachu pred mienkou ľudí? Ľudia sa súciteľne na nás usmievať, lebo ešte veríme. Usádzame sa preto natrvalo pri múroch nárekov, alebo stojíme – spievajúc Magnifikat – vedľa Panny Márie? „*Podťe, spievajúc prežime temnotu ... , aby sme v nej objavili slnko, ktoré nás objíma!*“ ako Mária.

Mária nespieva Miserere, ale oveľa viac spieva *Magnifikat*. Milé sestry, vy by ste mali chodiť na skúšky spevokolu do Máriinej školy, aby sme nezabudli spievať Magnifikat! Máme dosť dôvodov na to, aby sme ďakovali, chválili a klaňali sa. Lebo Boh žije a Kristus vstal z mŕtvych! On položil na vás svoje ruky, svojimi slovami vás povolal a vo vašom slávnostnom sľube sa navždy spája s vašim srdcom. A budúcnosť patrí Bohu, a tým aj nám. Vy nie ste doznievaním stredoveku, ale vy tvoríte predvoj budúcnosti, o ktorej väčšina vašich rovesníkov nemá ani potuchy. Boh vás špeciálne povolal, aby ste o tom vydávali svedectvo.

3. BEATA, QUAE CREDIDISTI

Tretím poznávacím znakom života Panny Márie sú slová: *Beata, quae credidisti, Blahoslavená je tá, ktorá uverila*. Vtedy, keď ľudia pociťujú nedostatok, Mária verí v Božiu plnosť. Preto hovorí na svadbe v Káne: „*Nemajú vína*“ (Jn 2,3). Na túto jej prosbu premenil Pán vodu na víno, ktoré potešuje srdce človeka. A na Zelený štvrtok premieňa víno na vlastnú krv, ktorá hasí smäd človeka po večnosti. Preto stojí Mária pri kríži, pod Srdcom svojho Syna. Z jeho Srdca prúdi krv a voda,

ako hovorí svätý Ján (porov. Jn 19,34). Mária v Káne podnietila ten pohyb, ktorý sa završil na Golgote. Ona privádza ľudí k plným nádobám a k otvorenému Srdcu Pána.

Milé sestry, nezabudnite na to, že každá substancia je tu na transsubstanciáciu (transsubstanciácia – prepodstatnenie; premena podstaty chleba a vína na podstatu Kristovho tela a krvi pri liturgii). Transsubstanciácia je však určená na prijímanie. A čo to znamená? Znamená to, že voda je premenená na víno a víno na Kristovu krv. On nám potom dáva ‚communio‘ (prijímanie) – spoločenstvo s ním, s Kristom, takže sa stávame jeho pokrvnými príbuznými. Substancia Máriinho života je tu na transsubstanciáciu, premenenie na vyššiu realitu, a síce na novú Máriu, a ona, nová Mária, privádza ľudí, ktorí sú jej zverení, k zjednoteniu s Kristom, k blaženej jednote s Kristom. Varíme iba s vodou, ako sa u nás hovorí. To znamená, že všetci sme jednoduchí a slabí ľudia, ale tak ako Panna Mária i my máme Bohu odovzdať vodu našich starostí, ťažkostí a túžob, vody našich zlyhaní a našich nedostatkov. On dokáže všetko premeniť, a to vždy pozitívne: zlyhanie na odpustenie, zúfalstvo na nádej, smútok na radosť, nedostatok na plnosť, slabosť na silu. Preto môže apoštol Pavol povedať: „Vieme, že tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré“ (Rim 8,28).

Aj voda sa stane vínom. A z vína sa stane Kristova krv, ktorá nám i našim blízkym dáva spoločenstvo s Bohom. Urobme preto vždy niečo pozitívne zo všetkých negatív nášho života. Na kríži je všetka nezmyselnosť prekvalifikovaná na zmysluplnosť, všetko negatívne zmenené na pozitívne, každé mínus pretvorené na plus. Musíme to urobiť len presne tak, ako to urobila Panna Mária: položiť všetko pred Pánovo Srdce. Namiesto toho, aby sme sa len sťažovali na negatívne veci, oveľa viac sa snažme pretvárať ich na pozitívne, každú kritiku na chválospev, všetky slabosti na silu, rezignáciu na nádej. Potom bude aj pre nás platiť: Blahoslavení ste, pretože ste uverili v Kristovu premieňajúcu silu! To je vaše povolanie! Aké obrovské životné oblasti v našom okolí čakajú na takúto premenu v pozitíva!

My ako kresťania, menovite však vy ako misionárky určite nebudete v blízkej budúcnosti nezamestnané. Každá substancia je určená na transsubstanciáciu, každá transsubstanciácia však na zjednotenie; všetka substancia na premenu a všetko premenené na zjednotenie. Potrebujeme takých zasvätených ľudí ako ste vy. Na takých premenených ľuďoch túžobne čaká náš svet. Práve vy vo vašom špeciálnom povolaní ste veľmi žiadané! A preto – tak ako v Máriinom prípade – sa to s nami nemôže skončiť zle, lež nájdeme naplnenie a dokonalosť. K tomuto povolaniu vám môžeme len blahoželať! Amen.

† *Joachim kardinál Meisner*
Kolínsky arcibiskup

„Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach.“

Vianočné zamyslenia

Vždy, keď sú Vianoce bezprostredne blízko, zdá sa nám, že by sme potrebovali oveľa viac času na to, aby sme sa na ne dobre pripravili. Cítíme, že naše vnútro ešte nie je dostatočne pripravené, že sme nesplnili adventné predsavzatia tak, ako by sme boli chceli. Pri príprave svojho vnútra sme vždy odkázaní na Božiu milosť a jeho milosrdenstvo. Vnútorne nebudeme nikdy dostatočne pripravení. Ale jeho milosrdenstvo môže všetko vynahradiť a doplniť.

Máme pocit, že navonok musíme toho ešte tiež veľmi veľa urobiť a na všetky vonkajšie prípravy by sme potrebovali aspoň o deň viac. Tento pocit pozná každý z nás. Vianočné darčeky a všetky vonkajšie prípravy robia Advent obdobím plným práce. Hoci sú nevyhnutnou súčasťou Adventu, nemali by nám spôsobovať stres. Všetci ľudia sa túžia v Advente aspoň na chvíľku stíšiť, túžia po chvíľke pokoja. Ticho potrebujeme. Hlavne vtedy, keď sa chceme sústrediť a pomodliť sa.

No keď nám to okolnosti nedovoľujú, vtedy si uvedomme, aké námahy a ťažkosti predchádzali narodeniu Božieho Dieťaťa. Panna Mária bola krátko pred pôrodom. Aká náročná musela byť pre ňu cesta z Nazareta do Betlehema a hľadanie prístrešia v preplnenom Betleheme! Svätý Jozef musel prijať poníženie, že ho s Máriou neprijali v žiadnom dome, že nevedel zaobstarať pre svoju manželku ani len bývanie. A tak sa museli uskromniť a uspokojiť so studenou jaskynkou za mestom. To nebol práve pokoj a príjemný pocit Štedrého večera.

Snažme sa preto žiť tak, aby sme sa nenechali unášať našimi pocitmi. Keď počas vianočných dní necítíme sviatočnú radosť, keď máme pocit, že „necítíme nič“, môžeme Bohu obetovať aj toto. Aj dnes je na svete veľa ľudí, ktorí nemôžu alebo nechcú prijať Ježiša do svojho srdca. Prostredníctvom našej obety Bohu pomáhame, aby ho i takíto ľudia prijali do svojich srdc. Lebo Boh robí všetko s nami. Keď ide k niekomu, tak to robí prostredníctvom ľudí, prostredníctvom nás.

No a keď na Vianoce v srdci radosť cítíme, tak chceme za ňu Bohu ďakovať a tiež mu ju obetovať. Takýmto spôsobom dostáva všetko v našom živote svoju hodnotu – všetko, čo je dobré alebo zlé, všetko, čo je príjemné i nepríjemné. Vzbudme si počas týchto Vianoc vieru, že všetko, čo robíme, má hlboký význam; všetko, čo robíme z lásky k Bohu, všetko, čo mu obetujeme, má zmysel a pôsobí na naše okolie i na celý svet. Prosme Pannu Máriu, Matku Adventu, aby nám ona pomáhala dobre sa pripraviť na Vianoce a aby ona doplnila všetko to, čo my nestihneme.

Keď nám niekto vysvetľuje, kadiaľ máme ísť, upozorňuje nás na orientačné body, na čosi, čo je viditeľné už z diaľky: „Napravo uvidíš veľkú budovu s veľkým nápisom...“; „Pri tom veľkom strome zabočíš doľava...“

Keď sa narodil malý Ježiško, zjavili sa pastierom anjeli a zvestovali im radostnú zvesť: „Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán“ (Lk 2,11). Anjeli pastierov vyzvali, aby sa mu šli pokloniť. A aby ho vedeli nájsť, dostali od anjelov aj „poznávacie“ znamenie: „Nájdete dieťaťko zavinuté do plienok a uložené v jasliach“ (Lk 2,12). Pri anjelovej zvesti o narodení Mesiáša by sme určite čakali, že poznávacím znamením bude kráľovský palác, kráľovská koruna, jas, lesk, nádhera

a prepych. No náš Boh prichádza na svet v úplnej chudobe a ako poznávacie znamenie si volí to najobyčajnejšie z obyčajného, čo potrebuje každé bábätko – plienky. Týmto Boh prosí aj nás, aby sme ho nehľadali ďaleko a vysoko, ale vo všednosti nášho života. Svätý Charles de Foucauld hovorí: „Za rodičov si vyvolil dvoch chudobných robotníkov. Ako prvých, čo sa mu klaňali – chudobných pastierov... Vždy tá istá poníženosť, vždy tá istá láska k chudobe a k chudobným.“

Milí priatelia, nech to, že Boh sa stal malým a vyvolil si chudobu, je aj pre nás útechou v našom všednom, často jednotvárnom dni. Boh od nás neočakáva veľké veci. Prosí nás len o lásku. A tú môže žiť každý presne na tom mieste, na ktorom sa nachádza.

*N*ech nás v tom povzbudia aj nasledovné príbehy dvoch malých chlapcov, ktorí darovali Ježiškovi svoju lásku a vyjadрили mu ju originálnym spôsobom.

Ježiško vo fúriku

*V*onku bol slnečný zimný deň. Vianočné dni v tejto dedinke plynuli slávnostne a pokojne. Zrazu sa pri fare ozvali rýchle kroky. Boli to detské kroky. Pánty na dvierkach do farskej záhrady zaškrípali a dvere sa hlučne zabuchli. Ozvalo sa prenikavé zvonenie.

„Rýchlo, pán farár! Podte rýchlo!“

„Danko, čo sa stalo? Prečo si taký zadychčaný?“

„Ježiško zmizol!“

„Prosím? Ježiško neleží v jasličkách?“

Pánu farárovi sa nechcelo veriť, čo malý Danko rozprával, preto povedal:

„Pokojne, Danko, veď už idem.“ Pán farár si obliekol kabát, zobral kľúče a ponáhlal sa s Dankom k jasličkám. „Skutočne,“ čudoval sa pán farár, jasličky boli prázdne. Začal rozmýšľať, ako je to možné, ako sa len mohol Ježiško z jasličiek stratiť. Pán farár s Dankom prehľadali celý kostol, no Ježiška nenašli. Nikde nebolo po ňom ani stopy, dokonca ani v sakristii. Nech hľadali, ako hľadali, Ježiška nenašli.

Kým sa Danko rýchlo ponáhlal domov, aby oznámil, že z jasličiek zmizol Ježiško, pán farár vonku zatiaľ obišiel dookola celý kostol.

Za kostolom zrazu objavil malého Jakubka. Ten sa veselo preháňal hore-dole so svojim novým červeným fúrikom a pritom si vyspevoval na plné hrdlo.

Pán farár zastal, keď videl, že Jakubko zamieril priamo k nemu. Chlapec mu určite chce ukázať darček, ktorý dostal na Vianoce. No čo zrazu nevidí?!

V Jakubkovom fúriku ležal stratený Ježiško – položený na mäkkom vankúšiku a pekne prikrytý dekou. Jakubko sa celý šťastný pozrel na pána farára. No zrazu sa naľakal, keď zbadal jeho prísny pohľad.

„Čože? Jakub! Takže ty si ukradol malého Ježiška?!“ opýtal sa pán farár.

Chlapec sa bezradne poobzeral okolo seba. Nechápal, čo to pán farár hovorí.

„Ja? Ale veď ja som ho neukradol,“ odvetil chlapec.

„Ale, Jakub, veď...“ chcel oponovať pán farár. „Nie, nie,“ hovorí malý Jakubko, „ja som ho vôbec neukradol, ja som mu len niečo slúbil.“

Pán farár sa zvedavo a už o niečo miernejšie spýtal:

„A čo si mu slúbil? Prezradíš mi?“

„Ja... Ja... som povedal Ježiškovi: Keď mi tento rok na Vianoce donesieš ten pekný červený fúrik, tak ťa v ňom povozím ako prvého!“

*D*ôstojný pán sa usmial, pretože veľmi dobre chápal malého chlapca. Jakubko dostal na Vianoce vytúžený červený fúrik. Tak sa s ním teda vybral do kostola, Ježiška vybral z jasličiek, vložil ho do fúrika a išiel ho povoziť. Pán farár sa zasmial. Jakubko sa zasmial tiež. Potom položil pán farár svoju ruku na chlapcovu hlavu a povedal mu:

„Máš pravdu! Čo raz sľúbime, to musíme dodržať. Pod! Teraz zanesieme Ježiška naspäť do jasličiek!“
Jakubko horlivo prikývol a obaja spoločne zanesli malého Ježiška naspäť k Jozefovi a k Panne Márii a vložili ho do jasličiek.

Prameň: Alfons Bopp/ Reinhard Abeln, Tobias Schmid;
Die schönsten Jesus Geschichten zur Erstkommunion;
Vydavateľstvo: Verlag Butzon & Bercker

Dve dieťatká v jasličkách

V roku 1994 prijali dvaja Američania pozvanie ruského ministerstva školstva a výchovy, aby v štátnych školách vyučovali morálku a etiku na biblickom základe. Boli pozvaní i do väzníc, do podnikov, k požiarnikom, k policajtom. Dlhší čas pobudli i vo veľkých detských domovoch a sirotincoch. V istom detskom domove našli asi 100 chlapcov a dievčat, odvrhnuté a zneužívané deti, ktoré sa dostali do ústavnej starostlivosti. Tu je jeden zo zážitkov s deťmi z detského domova.

„Bolo to v roku 1994. Blížili sa zimné prázdniny a to bol vhodný čas na to, aby si zverenci detského domova po prvýkrát vypočuli tradičný vianočný príbeh. Porozprávali sme im o Panne Márii a Jozefovi, ako šli do Betlehema, a keď nenašli miesto v hostinci, uchýlili sa do malej maštalky za mestom, kde sa Ježiško narodil a kde ho Panna Mária zavinula do plienok a položila do jasličiek. Deti i vychovatelia pozorne počúvali. Niektorí napäto sedeli, pozorne počúvali a snažili sa zachytiť každé slovíčko.

*K*eď sme príbeh dorozprávali až do konca, vyzvali sme deti, aby si samy zhotovili vlastné jasličky. Kým usilovne pracovali a vyrábali jasličky, chodil som pomedzi lavice, či nepotrebujú pomoc. Všetkým to išlo veľmi dobre. Až pri Mišovej lavici som zostal zaskočené stáť. Čosi mi tam nesedelo. Miša mal asi šesť rokov a s jasličkami bol takmer hotový. Keď som sa však pozrel na jeho jasličky, prekvapený som zistil, že v jasličkách nebolo len Jezuliatko. V jeho jasličkách ležali dve bábätká. S rukami prekříženými na hrudi sa Miša pozeral na svoje jasličky a vážne začal rozprávať vianočný príbeh. Na takého malého chlapca, ktorý počul tento príbeh len raz, ho rozprával prekvapivo presne – až kým neprišiel k tej časti, keď Panna Mária vložila malého Ježiška do jasličiek. Potom už začal improvizovať, vymyslel si svoj vlastný záver vianočného príbehu:

„A keď Panna Mária položila malého Ježiška do jasličiek, tu sa Ježiško pozrel na mňa a opýtal sa ma, či mám kde bývať. Porozprával som mu, že nemám ani mamu, ani otca, a tak nemám ani domov. A Ježiško mi na to povedal, že by som mohol zostať u neho. Ja som mu však odpovedal, že nemôžem, pretože nemám preňho žiaden darček ako ostatní.

Ale ja som tak veľmi chcel zostať pri ňom! Rozmýšľal som, čo by som mu mohol dať, čo by bolo preňho darčekom. A tak som sa ho opýtal:

„Keby som ťa zohrial, bol by to dosť dobrý darček pre teba?“ Na to mi Ježiško odvetil:

„Keby si ma zohrial, tak to by bol ten najlepši darček, aký mi kedy kto dal!“ A tak som vyliezol do jasličiek a Ježiško mi povedal, že odteraz môžem u neho navždy zostať – navždy!“

Potom ako Míša dokončil svoj príbeh, naplnili sa mu oči slzami a stekali mu po lícach. Rukami si zakryl tvár, hlavu si položil na lavicu a srdcervúco sa rozplakal. Plakal, až sa celý chvel. Táto malá sirota niekoho našla. Našla toho, kto ho nikdy nesklame a nikdy neopustí. Niekoho, kto zostane v jeho blízkosti navždy!

Z tejto skúsenosti som sa poučil; viem, čo je v živote najdôležitejšie: nie ČO máš, ale KOHO máš!

Betlehemske svetlo pokoja

Cecília, mladá mamička zo Švajčiarska sa spolu so svojim manželom a s deťmi presťahovala do inej dediny. Na Vianoce chcela potešiť obyvateľov svojho nového bydliska malým darčekom.

Ako zvyčajne, aj minulý rok na Štedrý deň 2009 som sa vybrala po Betlehemske svetlo, ktoré sa prináša aj k nám, do švajčiarskych vrchov. Len čo som prišla domov, napadlo ma, že musím podarovať svetlo aj našim novým susedom. Vtedy sme ešte všetkých nepoznali, pretože sme tu bývali iba tri mesiace. Vonku už bola tma, keď som sa okolo šiestej večer vybrala zaniest toto svetlo pokoja aj ostatným. S lampášom v ruke a s radosťou v srdci som sa vydala na cestu. Hneď som sa začala potichu modliť. Tak to často robievam, keď som na cestách. Prvé dva pokusy darovať svetlo pokoja sa skončili žalostne. Ľudia boli priam šokovaní, že ich niekto ruší počas posledných príprav Štedrého večera. S nevôľou svetlo odmietli a zabuchli dvere. Pri treťom pokuse ma postretlo väčšie šťastie. Otvorila mi žena s ľahším telesným postihnutím. Veľmi sa potešila a svetlo vďačne prijala. Vo štvrtom dome dvere otvorilo dieťa, ktoré naradostene utekalo za svojou mamou oznámiť jej novinku: „Je tu jedna teta s lampášom a chce mám darovať svetlo.“ Keď som zazvonila v ďalšej rodine, k dverám prišla nejaká žena. Prekvapená zdráhavo odpovedala na môj pozdrav a dodala: „Práve večeríme, nemám čas!“ A dvere sa zavreli. „Vyskúšaj to ešte raz,“ dodávala som si odvahy. Ani som len netušila, že zažijem niečo zvlášť pekné. Tentoraz mi otvoril muž a kriticky si ma premeral. „Smiem vám podarovať Betlehemske svetlo a popriať vám požehnané Vianoce?“ – opýtala som sa. Už chcel odmietnuť, keď sa pri ňom objavila jeho žena. Pozvala ma ďalej, zatiaľ čo jej manžel zmizol bez slova v obývačke, kde bol zapnutý televízor. Len čo sme zostali osamote, spýtala sa ma pohnutým hlasom: „Prečo prichádzate práve k nám? Poslal vás niekto?“ Nemohla uveriť, že ju niekto navštívil na Štedrý večer.

Keď som potom Betlehemským svetlom zapálila sviečku a podala ju tejto protestantskej veriacej, úplne ju to premohlo. Ticho sa rozplakala a objala ma. Ako sme tam sedeli pri kuchynskom stole, začala rozprávať: „Viete, môj manžel sedí pri televízore od rána až do neskorého večera. My nemáme vianočný stromček, žiadne vianočné ozdoby, žiadne darčeky – jednoducho nemáme nič, čo by navonok nejako pripomínalo Vianoce. Dnes ráno som Boha úpenlivo prosila, aby mi na Štedrý večer dal čo len malý dôkaz svojej prítomnosti.“ Pri týchto slovách ma chytila za ruky a pokračovala: „A teraz ste prišli vy!“ Potom ma so slzami v očiach znovu objala. V takejto vianočnej radosťi sme sa rozlúčili a ja som sa vrátila domov s veselým srdcom – jednak preto, že som poslúchla Božie vnuknutie, a

aj preto, že aj tejto dobrej žene zažiarilo dnes večer Betlehemske svetlo. Nás dve teraz spája krásne priateľstvo a na spoločných prechádzkach sa rady spolu aj modlievame.

V roku 1986 krátko pred Vianocami sa po prvý raz v betlehemskej Jaskynke Narodenia (v Bazilike Narodenie Pána vo Svätej zemi) rozsvietilo takzvané Betlehemske svetlo pokoja. Zapálilo ho jedno rakúske dieťa. Odvtedy sa každý rok toto svetlo letecky prenáša do Rakúska a z Viedne, z Dómu sv. Štefana, sa prináša aj na Slovensko. V Bratislave ho už tradične prijíma prezident republiky a svetlo sa potom do Štedrého dňa roznesie po celej krajine. Medzičasom sa Betlehemske svetlo dostalo takmer do všetkých štátov Európy, do USA a do Mexika. Horí vo viacerých kostoloch, mladí ho často prinášajú do rodín, nemocníc, škôl, do domovov, k bezdomovcom; dokonca aj do mešít a synagóg. Takýmto tichým spôsobom, bez slov a bez ohľadu na náboženské hranice, vianočné svetlo ako symbol pokoja prispieva k medzinárodnému porozumeniu a k jednote.